

Το πάθημα δεν έγινε μάθημα

Δημήτρης Ρόκος, καθηγητής του Πολυτεχνείου. Ήταν μέλος της Κεντρικής Επιτροπής και του Εκτελεστικού Γραφείου του ΠΑΣΟΚ. Αποχώρησε πριν ένα χρόνο.

«Κατά τη διάρκεια της μακράς θητείας μου στο ΠΑΣΟΚ και ιδιαίτερα από το 1975 ως το 1985, ως μέλος της Κεντρικής Επιτροπής αλλά και του Εκτελεστικού της Γραφείου μετά το συνέδριο επανειλημμένα τεκμηρίωσα και υποστήριξα με επιμονή την αδήριτη ανάγκη για μια συνειδητή και υπεύθυνη πολιτική δημιουργίας των προϋποθέσεων οι οποίες θα έκαναν αξιόπιστη, πειστική και τελικά αποτελεσματική μια πρόταση επανάκαμψης των στελεχών, τα οποία με ευθύνη του ΠΑΣΟΚ είχαν ως τότε διαγραφεί, αποστασιοποιηθεί ή παραιτηθεί.

Οι εισηγήσεις μου βεβαίως αφορούσαν μονότονα και επαναληπτικά την ανάγκη ριζικής αλλαγής της φυσιογνωμίας, της αρχηγικής δομής και λειτουργίας του ΠΑΣΟΚ, αλλά και αποκατάστασης της εσωκομματικής δημοκρατίας, έστω και στα όρια που αυτή υπήρξε πριν την διαγραφή των μελών της «Δημοκρατικής Αμυνας» το 1975.

Η συντριπτική πλειοψηφία των μελών της ηγετικής ομάδας του ΠΑΣΟΚ όμως σε όλη αυτή την περίοδο, αγνόησε συστηματικά το πολιτικό νόημα της πρότασής μου, αλλά και άλλων αντίστοιχων προτάσεων και μόνο στις παραμονές εκλογικών αναμετρήσεων θυμόταν το θέμα με έναν ανούσιο, στείρα ωφελμιστικό, στρουθοκαμηλικό και υποκριτικό ευχολόγιο, το οποίο βέβαια ήξερε εκ των προτέρων ότι θα πέσει, όπως και έπεφτε πάντα, στο κενό.

Έχοντας από τον Ιούνιο του 1988 αποχωρήσει και ο ίδιος από το ΠΑΣΟΚ, αφού εξάντλησα κάθε όριο αντοχής, υπομονής, πολιτικής καλοπιστίας και εσωκομματικής πάλης, η επανάληψη του ίδιου «καλέσματος» που αφορά πλέον ενδεχόμενα και εμένα, με αφήνει παγερά αδιάφορο, αλλά και με πικραίνει γιατί δυστυχώς ακόμη και σήμερα που το ΠΑΣΟΚ με ευθύνη της ηγετικής του ομάδας βρίσκεται με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο, κανένα πάθημα δεν του γίνεται μάθημα και καμιά ελπίδα για αλλαγή της πορείας του προς την καταστροφή δεν αφήνεται για το σημαντικότερο κοινωνικό δυναμικό της βάσης του, το οποίο παραμένει εγκλωβισμένο στην αμυντική παλαιοκομματική στρατηγική της αποτυχημένης ηγεσίας του.

Το καινούργιο πάντως θα γεννηθεί έτσι κι αλλιώς με αργόσυρτες ίσως και επώδυνες αλλά και αξιόπιστες ταυτόχρονα διαδικασίες, στις οποίες, πιστεύω, θα πάρουν μέρος με θετικές πρωτοβουλίες διαλόγου και σύνθεσης απόψεων πάνω στα συγκεκριμένα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο τόπος μας, όλοι οι συνειδητοί και ώριμοι πολίτες μέσα κι έξω από τα κόμματα, οι οποίοι κατάφεραν να ξεπεράσουν δημιουργικά τους μύθους και τις μονομανίες της μεταπολίτευσης.

Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία

9.7.1989